

J E S E N I

Miroslav Košuta

Drevesa
se sklanjajo
v sence,
v izsušenih,
mirnih
očeh voda
se dno
vse bolj in bolj
poglablja,
veter,
topel in mehak,
čaka
v drevoredu.

Nema jutra
se vračajo
iz dni
in njihovi
mrtvi koraki
se vgrezajo
vame.

T R E N U T E K

Miroslav Košuta

Kita svetlobe
se je razplela med prsti,
pljusnila v dlan,
po roki,
po tvojem obrazu,
se ti prelila v lase.
In diši
kot trava in zemlja
in noč.

Priprla sva oči
in vse je nekje v izvenčasju:
je le preplet svetlobe
v lasch
in roka, ki sega vanjo.

RAZOČARANJE

Miroslav Košuta

Gola v soncu,
s trepetanjem neizživljenih jutei
na ožganih krilih,
je padala
ptica.
Tvoje besede
je niso mogle ujeti.
Tvoje besede
so bile le še odmev
nečesa, že davno sklonjenega
v svojo molčečnost.
Tvoje besede
so bile raztrgane,
neme mreže.

Padala je ptica
globlje in globlje
vame.
Tam je njen grob.